

V AKCI INTERBRIG I.

JILJÍ KOCIAN

Jiljí Kocian

V AKCI INTERBRIG I.

Akční detektivní novely – prvního z třídílného cyklu V akci Interbrig – popisují dobu těsně po tzv. Sametové revoluci, éru spojenou s nástupem divokého kapitalismu, nekritického směřování ke konzumní společnosti a vzývání kultu peněz.

OBSAH

PŘÍPAD Z LINKY: PRAHA – KYJEV – PRAHA	4
SMRT VONÍ PO CAMELKÁCH	41
PŘÍPAD PODACA	96

PŘÍPAD Z LINKY: PRAHA – KYJEV – PRAHA

Řeka vypadala jako valící se tekuté olovo těsně před ztuhnutím. Světla výbojek se ve výparech rozbíhala na všechny strany. Chuchvalce mlhy, klouzající po zarostlém břehu, dorazily až po polorozpadlý vlečný člun, z půlky vytažený na souš.

Postavy, pohybující se za oknem prkenného baráku, připomínaly vystřižené stínové obrázky.

Milan Soška hluboce vydechnul. Teprve teď pocítil vnitřní napětí. Od doby, co vystoupil z dopravního letadla Kyjev – Praha, byl na útěku před svými „chlebodárci“.

Už během letu se začal zabývat myšlenkou, jak cenný náklad, ukrytý ve dvojitém dně příručního kufříku využít pouze a jen pro svoji potřebu.

Byl to asi dvaceti pěti letý šlachovitý dlouhán se zrzavými krátkými vlasy, které mu na čele rostly do špičky. Měl dlouhou úzkou lebku. Zpod oranžového obočí nervózně pomrkávaly zelené oči.

Milan Soška byl ale rovněž poslední velkorysou amnestií napravený vekslák a vrah. Zhruba před třemi lety knokautoval svého – mírně řečeno křiváckého – komplice tak nešťastně, že si chlapík srazil o hranu topení vaz. Milan tehdy vyfasoval čtyři roky v druhé nápravné skupině, odseděl si ale akorát něco víc než polovic.

Když vyšel z kriminálu, zjistil, že zlatá vekslácká éra je nenávratně pryč. Téměř všichni jeho bývalí „kolegové“ už vlastnili své kšefty, nebo byli jinak aktivní ve světě velkých obchodů.

Díky starým kontaktům a ukončenému gymnáziu oprášil znalosti ruštiny a nastoupil jako reprezentant jedné českoukrajinské obchodní společnosti. Z Čech až na konec světa – jak s oblibou říkával – vozil kupy různých prospektů a bezcenných tretek, zpět opět všelijaký pól a nabídky obchodních aktivit. Co ovšem bylo na celé té šaškárně nejdůležitější, do Čech proudil pravidelně a různými způsoby cenný bílý prášek, který Milan předával dál a díky kterému měl zajištěno víc jak slušné živobytí.

Už druhý den byl zalezlý v provizorním přístřešku a čekal jenom na setmění, aby se odvážil ven.

Z telefonní budky rozehrál další aranžmá. Zavolal Jirkovi Bláhovi, kámošovi a spolunocležníkovi z lochu.

Bláha jezdil už za „totáče“ na šífu po Labi a přičichl k začínajícímu obchodu s drogami. To jej později přivedlo do cely s Milanem. Teď, po amnestii, dělal nočního hlídače u jedné firmy, co měla pronajaté místo jako stavební dvůr v jinonickém přístavu. Po schůzce se Soškou slíbil, že zařídí všechno ostatní.

Očekávaný den přišel právě dnes. Noví obchodní přátelé čekali na vzorky, které měl Milan u sebe.

Mlha rychle houstla a vlezlý chlad, stoupající od řeky, byl stále nepříjemnější.

„Nasrat na to!“ ulevil si Milan a povytáhl zdvižený límec bundy. Celé poslední dlouhé minuty měl neustále strach z krachu akce.

A takhle nepříjemná obava mizela jenom velmi pomalu. Docela se uklidnil, až když se nad ním vynořila známá postava.

„Zdar!“ vyhrkl.

Bláhův krysí ksicht vypadal v odlesku řeky hrozivě.

„Máš ty vzorky?“ zavrčel Bláha.

Milan setřásl ruku, která ho svírala jako nějaká železná skoba a pokývnul.

„Tak pojď!“

Bláha se otočil a odcházel. Milan našlapoval těsně za ním. Když vstoupili do kůlny, přepadl ho najednou pocit, který se ze sebe snažil celou dobu setřást. Pocit nějakého neviditelného nebezpečí.

„To je Číman,“ prohlásil Bláha.

Milan civěl němě a tupě na holohlavce s výrazně žensky vykrojenými rty. Ten, obklopen dvěma rovněž holohlavými svalovci, se zády opíral o dvě dřevěné bedny, postavené na sobě a hleděl na Sošku asi s takovým blahosklonným zaujetím, jako když člověk prohlíží kus masa, vystavený ve výloze řeznictví.

V pravém uchu měl zapíchnutou zlatou náušnici, dlouhý běloskvoucí šál byl jediným kontrastním doplňkem černé kožené kombinézy.

„Máte ty vzorky?“ zaskřehotal Číman a pokynul jedné z goril. Ta vzala beze slova od Milana malou bílou obálku a na další pokyn svého šéfa zmizela venku, kde stálo auto s přenosnou laboratoří.

„Na, dej si loka. Musíš být už pořádně zmrzlej,“ řekl Bláha, vytáhl pleskačku a podal ji Milanovi.

„Tak na zdraví akce,“ prohlásil Milan, pokynul směrem k Čímanovi a rádně upil.

Bláha vzal pleskačku, zašrouboval uzávěr a strčil ji zpět do náprsní kapsy.

Společnost potom beze slova čekala asi pět minut, které holohlavá gorila potřebovala, aby došla k nějakému závěru. Anděl strážný se vrátil zpět do kůlny a zašeptal Čímanovi něco do ucha.

Milan pocítil, jak se mu sevřel žaludek. To mohlo být následkem nervového vypětí.

Číman se odlepil od beden a popošel k Bláhovi. Zcela ignoroval Milanovu napřáženou ruku.

„No dobrá, ten kšeft uděláme,“ řekl. „Kdy můžu počítat s větším množstvím?“

Bláha, který měl tu čest být obdařen stiskem ruky, odpověděl: „Za tři dny.“

Milan spolkl urážku. Vnitřnostmi se mu rozlévala bolest, jakoby tudy protékalo žhavé železo.

„Zatraceně! Co to bylo za utřejch?“

„Dobře,“ řekl Číman, když dojednali místo předání zboží.

Potom šopu v doprovodu svých strážců opustil.

Venku bouchly dveře vozu a zaburácel motor.

„Se vzorkama byl spokojenej,“ prohlásil Bláha a zamnul si utěšeně ruce. „Čeká toho od nás půldruhýho kila.“

„Kilo a půl ...“ Milan zakroutil nevěřičně hlavou. „To je přece...“

„Já jsem už celou věc připravil tak nějak sám,“ řekl klidně Bláha.

„Připravil?“ vyhrkl Milan.

„Jo, připravil,“ přikývnul Bláha. „Co tě ještě zajímá?“

Před Milanovýmá očima začaly tančit malé barevné body. Sem a tam, jako dohasínající létavice. Bylo mu zle. Něco hořícího mu stoupalo jícnem vzhůru a leptalo jeho hltan. Začal odkašlávat.

„Co bylo... v té... flašce?“

Nohy ochably. Vymrštil ruce, aby Bláhu ranou do ksichtu srazil k zemi. Pak se v křečích zhroutil a škubal s sebou na chladném betonovém panelu jako na souš vyhozená ryba. V nose mu čpěl zápach. Zdálo se mu, že slyší křik racků. Před jeho očima se začal promítat film. Od dětství až po okamžik blížící se smrti.

Ještě jednou pohnul hlavou a otevřel oči. Bláha stál nad ním a chladně se usmíval.

„Jirko!“ vykuckal naposled Milan Soška.

Potom zemřel.

Křik racků, existující pouze v jeho představách, mizel spolu s ním kdesi v nenávratnu.

*

Paní Milada Sošková byla vdova, které scházelo pár roků do zaslouženého důchodu. Bydlela sama v malém domku na kraji městečka, vzdáleného asi čtyřicet kilometrů. Už roky pracovala na dráze jako hláskář.

Byl podzimní večer. Přesně ten dušičkový čas, kdy je nejlepší zalézt do postele a s hrnkem grogu v ruce sledovat televizi. Ji ale čekala šichta, protože dělala turnusy.

Vytáhla kolo, pečlivě uzamkla domovní vchod, zavřela branku a vyjela do sychravé temnoty.

Z malého neosvětleného parčíku naproti vystoupila temná postava a opatrně se blížila.

Robustní chlapík v tmavém kožáku se naposled rozhlédl ztichlou uličkou, klobouk posunul víc do čela, povytáhl teplou kostkovanou šálu, otevřel branku a opatrně se přikradl k domku. Přejel pohledem malou zahrádku a přistoupil k domovním dveřím. Chvilí něco kutil s mechanismem zámku a zakrátko vstoupil dovnitř. Rozsvítil malou kapesní svítilnu a postupně procházel všechny místnosti. Byl v domě sám. O tom nebylo nejmenších pochyb. Začal tedy s prohlídkou. Pečlivě a bez zbytečného spěchu.

*

„Milan Soška,“ řekl Honza Šťastník, můj kolega a nejlepší kamarád ve službě. Stál vedle nosítek a nezapálenou cigaretou ukazoval na zpoza zakrytou mrtvolu muže.

„Zase to jeden nýmand zaplatil životem.“

Šéf patologie se vynořil zpoza rohu a vybafl. „Sakra, kouření zakázáno! Neumíte číst?“

Jenda - který stál celou dobu vedle mně - přemýšlel, jak málo je tenhle zákaz užitečný tam tomu pod plachtou.

„Nebude na škodu, když spolu budeme vycházet, co říkáte?“ zeptal se téměř dvoumetrového čahouna s orlím nosem, zahaleného v dlouhém bílém plášti a s bílou čepičkou na čupřině rezatých vlasů.

„To záleží na vás,“ odpálil nevzrušeně dlouhán.

„Tak to aspoň můžeme zkusit. Co byste nám k tomu řekl, doktore?“

„To, že ten muž je mrtev.“

„Ha, ha, další, co má smysl pro humor,“ prohlásil Honza a snažil se nezapálenou cigaretu znovu nacpat do krabičky.

„Ve zprávě máme, že toho chlapa vytáhli z Vltavy,“ přihodil jsem k lepšímu, abych trochu pozvednul skleslou náladu.

„Na typického utopence teda tenhle chlápek nevypadá,“ doplnil mě Jenda a s otázkou v očích se obrátil k patologovi.

„To máte pravdu. Tenhle nebyl dlouho ve vodě.“ Vyhrnul si levý rukáv pláště a hloubavě se zadíval na zlacené náramkové hodinky.

„Je mrtev tak čtrnáct až šestnáct hodin.“

„Takže včerejší noc?“ zeptal se Honza.

„Skutečná příčina smrti,“ pokračoval doktor Polišenský – to jméno měl aspoň napsáno na vizitce – „byla ale jiná. Ten muž byl otráven. Cyankáli.“

Případ nám předali dnes ráno. Oba jsme pracovníky Interbrigu, tedy zvláštního oddělení Ústřední kriminální služby, bojujícího v součinnosti s dalšími složkami policie České republiky proti mezinárodnímu organizovanému zločinu. Oddíly Interbrigu působí ve smluvních zemích a tak říkajíc koordinovaně a na vysoké profesionální bázi úspěšně potírají všechny formy mezinárodního zločinu a terorizmu, sužujícího už tak dost ztrápenou Evropu. V současné době probíhalo důkladné šetření obchodních aktivit mnohých firem, přicházejících do naší republiky z krajín bývalého

SSSR. Bylo až s podivem, co všechno viselo ve vzduchu. Chlap, který teď před námi ležel na prosektuře, pracoval jako obchodní cestující jedné z nejvíce aktivních a podezřelých firem. To zřejmě lidem na kompetentních místech stačilo, aby nás poctili svou důvěrou.

S identifikací zavražděného nebyly žádné potíže, neboť měl v náprsní kapse bundy cestovní pas, který byl ještě docela dobře čitelný. Nález mrtvoly hlásil nějaký děda – rybář, co v těch končinách pravidelně chytával. Místo, vzdálené asi dva kilometry od jinonického přístavu, bylo dovedně skryto a tak nějak vybočovalo z okolního jednotvárného rázu krajiny. Jinak vcelku holé břehy právě v tomhle úseku – kde řeka tvořila velký oblouk – zarůstaly hustým křovím. Říční koryto zde dokonce lemovala i řada vzrostlých stromů. V místě, kde se vléval takový větší potok, zůstalo za větve – do vody padlého stromu – zachyceno tělo ubohého Sošky.

Jak jsem již řekl, s identifikací mrtvoly problémy nebyly. O to víc jsme si lámali hlavu s motivem. Zvláště, když se prokázala příčina smrti, tedy že oběť byla zavražděna úkladně, pomocí těžko dostupného a v našich poměrech neobvyklého jedu cyankáli.

Policijti bez úspěchu prohledali oba břehy až po přístav.

Několik kriminalistů obcházel s fotkou zavražděného lidi, kteří s ním eventuálně mohli přijít do styku – řidiče autobusů vozící cestující do městské části Jinonice – taxikáře, personál v hospodách atd.

„Jste asi na stopě velké záhadě,“ prohlásil sarkasticky doktor Polišínský. Neměl tehdy ani potuchy, jak blízko byl pravdě.

Jiří Bláha otevřel kufr a vyházel obsah. Jeho srdce bilo radostným očekáváním, jakmile odklopil dvojité víko a pohledem sklouznul na sáčky, plné bílého prášku. Do slíbeného půldruhého kila tomu musí pomoci. V duchu už viděl dolarové bankovky, jak mu něžně šustí mezi prsty. Měl po krk dosavadního života. Vůně dalek šimraly v nose bývalého námořníka. Až to tady skončí, tak už nic nebude stát v cestě, aby uskutečnil svůj dávný sen. Nějaký malý ostrov a kompletní servis k tomu.

Bláha se zasněně zadíval na plakát Fischer – Reisen, na kterém byl v perfektních barvách vyveden ostrov, vystupující z blankytně modrého moře. Opatrně zavřel kufr a láskyplně ho pohladil. Do předání zbývaly ještě dva dny.

V autě bylo dusno k zalknutí. Honza kouřil snad dvě cigarety najednou a já skrz mračna kouře skoro neviděl na cestu.

„Že se na to nevykašleš,“ houknul jsem do cigaretové mlhy a předem věděl, že moje snaha je naprosto zbytečná.

„Od prvního s kouřením končím,“ prohlásil Honza a mocně potáhl.

„No jo, jasně,“ rezignovaně jsem mávnul rukou a rozhrnul cigaretovou clonu. Ukázala se Slunečná ulice a já zapíchl služební BMW mezi dvě popelnice, které přetékal odpadky.

Byt zavražděného byl ve třetím poschodí barevně vyvedeného paneláku. Pryč se šedí sídliště!

S lehkostí lidí, zocelených tvrdým tréninkem, jsme vyběhli do třetího patra. Výtah byl mimo provoz.

S otevíráním dveří jsme se nemuseli namáhat. Někdo to už udělal za nás. Vytáhli jsme pistole a jeden po druhém opatrně vkročili do přítmi předsíně.

Všude vládl nepopsatelný nepořádek. Různé věci a svršky, vyházené ze skříní a šuplíků se válely na podlaze, rozpárané čalounění židlí a pohovky vypadalo víc jak žalostně. Dotyčný nebo dotyční už tady svoji práci skončili. Byt byl prázdný. Jistou dobu jsme procházeli tou spouští, aniž bychom hledali něco určitého. Potom jsem vzal opatrně do kapesníku sluchátko telefonu a vytočil služebnu.

Honza zůstal na místě do příjezdu našich chlapů a já se rozjel – směr archiv kriminálky – abych zjistil co nejvíc o mrtvém Milanu Soškovi.

Firma, kde zavražděný poslední dobou pracoval, sídlila ve skvostném a výstavním secesním domě v centru. Mezi firemními tabulkami různých barev a velikostí jsme objevili i nápis GALAX s.r.o., vyvedený černým písmem na naleštěné mosazné cedulce.

Vůbec celý vstup byl impozantní – mramor, sklo, koberce, všude plno lesku. Ne jako některé firmy, kde si na vstupu do budovy na nápadné tabulce přečtete jejich omračující název a na špinavém dvorku nevíte kam dál.

Stoupali jsme s Honzou po mramorovém schodišti do prvního patra – dveře 102-104 od schodiště vlevo – a já přemýšlel, že tady asi těžko platí nájem 1.600,- Kč /m2/rok.

Na dveřích č. 102 stálo mimo jiné vedení firmy, takže jsme slušně zakleпали a odhodlaně vstoupili.

Přijala nás platinová blondýnka, která si nezapadla se slavnou MM. Když si prohlédla služební průkazy, zavedla nás do další místnosti a neslyšně se vzdálila.

V kanceláři seděl za masivním stolem malý tělnatý chlapík. Měl puntíkovaného motýlka a hlavu – zřejmě přetíženou starostmi – poněkud na stranu. Byl naším příchodem zcela zjevně zaskočen.

Vnitřní výzdobu kanceláře dotvářely – jak ostatně u těchhle pánů bývalo dobrým zvykem – dřevěná malovaná karafa spolu s několika malými kalíšky, samovar a čajový servis, nějaké ty plakáty a diplomy na stěnách. Jenom Vladimíra Iljiče jsem tak nějak postrádal. Toho asi někde zašantročil. Jeden nikdy neví. Prostě moderní manager.

Představil jsem sebe, Honzu a sdělil mu, že jistým řízením osudu má o jednoho zaměstnance méně.

„Eto něvazmožno! Pačemu! On bil ubit?“

Po prvním záchvatu zděšení se poněkud uklidnil a s nevalným úspěchem se snažil začít mluvit česky.

„On byl v Kijev, no a dolžen byl vernuťsa zděs.“

„Takže tady se po návratu z Ukrajiny neukázal?“ zeptal jsem se tloušťka, který vypadal, že se každou chvíli svalí za ten jeho dubový – nebo jaký stůl.

„Nět. On neprišjol.“

„Vezl něco cenného, co by snad stálo někomu za to, aby ho zavraždil?“ vybafl na něj ze strany Honza. „Peníze, cennosti, cenné papíry nebo tak něco?“